

(Pale, 28. avgusta 1942.)

Kontinuitet donio rezultate

Jedan od vrijednih aktivista Smučarskog kluba »Romanija«, koji je dao značajan pečat razvoju ovog kolektiva, je Miroslav Goreta. Gotovo uvijek ga možete naći u prostorijama Kluba, izuzev kada je na putu s takmičarima. Njegovom pedantnom poimanju obavljanja posla ništa ne promiče. Omiljen je kod takmičara i trenera, u Klubu cijenjen. Nikada nije bio aktivan smučar, ali je u Romaniji više od 20 godina! Kako je Goreta počinjao sportsku karijeru?

– Negdje 1958. počeo sam da igram fudbal u »Romaniji«. Dvije godine kasnije postao sam prvotimac i za prvu ekipu igrao sam do

1978. godine. Za to vrijeme nastupao sam na svim mjestima od desnog beka do lijevog krila, čak sam jednom bio i rezervni golman. Poslije završetka igračke karijere, dvije godine sam obavljao ulogu trenera pionira u Fudbalskom klubu »Romanija«.

– Kako ste došli u Smučarski klub Romanija?

– Prije osam godina obavljao sam funkciju predsjednika OK SSO Pale. Kao omladinski rukovodilac došao sam u Smučarski klub »Romanija«. Postao sam član Skupštine ovog kluba. Godine 1976. izabran sam prvi put za sekretara Smučarskog kluba »Romanija«: tu funkciju obavljao sam amaterski, a u Klubu sam prisutan od 1972. godine.

– Sada ste profesionalac u Klubu?

– Zaposlen sam u »Jahorini«, ali sam »posuđen« Romaniji do završetka Olimpijade u Sarajevu.

– Da li biste željeli da ostanete profesionalno u sportu?

– Mislim da je klubu kao što je »Romanija« potreban profesionalni sekretar. Moja je želja da ostanem u sportu, bez sporta ne mogu.

Od 1976. započinje nova orijentacija u razvoju smučarskog sporta na Palama. Tom razvoju pečat je, naravno, dala »Romanija«. O tome Miroslav Goreta kaže:

– Ta godina je po mnogo čemu prekretnica u razvoju smučarstva na Palama. Tada smo dobili jednu ambicioznu trenersku garnituru (Branko Čečar, Milomir Zumer i Milanka Goreta) koja je počela

da sistematski radi i podiže talente. Mislim da je potrebno istaći da je Klub u to vrijeme dosta polagao na stručni rad. Za stručnu pomoć pozvani su savezni treneri. Tako su Mihoje Prjahn, Marjan Pavliha i Slavko Premože pomogli našem klubu u stručnom smislu. Kako se odnosi takmičar prema treningu za postizanje vrhunskih rezultata imali smo priliku da vidimo 1974. godine na zajedničkim pripremama sa reprezentacijom Čehoslovačke u Makarskoj. Uspjeli smo da uspostavimo kontinuitet, rezultati su došli poslije četvorogodišnjeg ciklusa. Iz te naše škole skijanja ponikli su Lopatić i Čosić, olimpijski kandidati, što je potvrdilo našu orijentaciju i oslanjanje na vlastite snage.

– »Romanija« se od tada uglavnom oslanja na osnovne i srednje škole?

– Stvorili smo široku bazu; na području Mokrog organizovali smo kurseve skijanja. U međuvremenu dobili smo pomoć od »Elana«; dobili smo 200 pari skija. Ta pomoć nas je obavezala i morali smo da uložimo veliki napor kako bismo te skije kompletirali – trebalo je nabaviti isto toliko pari vezova, štapova, cipela te sportsku odjeću. Želja nam je bila da idemo u korak sa Slovencima koji u zimskim sportovima kod nas imaju najviše uspjeha.

– Da li ste dobili još kakvu pomoć?

– Privreda Pala i SIZ za fizičku kulturu pomogli su nam maksimalno. Bez te pomoći ne bi se mogao realizovati zamišljeni plan. Tako je smučanje na Palama dobilo novi zamah, »Romanija« je postala jedan od vodećih klubova u Jugoslaviji.

– Uz sportske aktivnosti u »Romaniji« su zapažene i ostale aktivnosti?

– Nama nije cilj da formiramo samo dobrog smučara, naš cilj je da uz podizanje dobrih takmičara podižemo i primjerne omladince. Usmjeravanje ličnosti u Omladinskoj organizaciji i Partijskoj organizaciji naš je trajni zadatak.

»Romanija« je u ovom periodu postigla dobre rezultate. Klub je postao 1980. najbolji u Jugoslaviji u biatlonu. Ambicije su još veće.

– Naša velika šansa je Olimpijada u Sarajevu. Mislim da će zimski sportovi na Palama dobiti novi zamah, a da će »Romanija« postizati još bolje rezultate. Od onih koji pomažu »Romaniju« treba istaći dva OOUR-a: OOUR Šumarstvo i OOUR Prerada drveta bez čije pomoći ne bismo mogli realizovati naše planove.

Uslovi za bavljenjem smučarstvom na Palama su sve bolji. Klub je dobio 25-metarsku skakaonicu, ski-lift od 300 metara, stazu na Dvorištima – 15 kilometara. U planu je podizanje još nekoliko malih skakaonica za obuku pionira i juniora. Sekretar »Romanije« Miroslav Goreta želi da istakne i pomoć Srednjoškolskog centra na Palama i OŠ »Dan mladosti«, čiji đaci dobijaju kad god zatreba dozvolu da učestvuju na takmičenjima.

Miroslav Goreta je za svoje sportske aktivnosti dobio niz priznanja od kojih ističe Dvadesetpetomajsku nagradu. Porodica Miroslava Gorete je: sportska – supruga Milanka – Beba je bila zapažena takmičarka u »Romaniji«, kasnije i trener, sin Jovica je član podmlatka i mnogo obećava.

Nastavak bogate tradicije

Među predsjednicima »Romanije« koji su dali značajan doprinos razvoju smučanja na Palama istaknuto mjesto pripada Nikoli Markoviću. Bio je predsjednik SK »Romanija« od 1976. do 1980. godine; u tom periodu skijanje na Palama doživljava novi uspon. O tom periodu Nikola Marković kaže:

– U vrijeme dok sam bio predsjednik »Romanije«, sa ostalim članovima, entuzijastima smučanja nastavljena je bogata tradicija razvoja zimskih sportova na Palama. Duboko vjerujući u potrebe mladog čovjeka da na ovom podneblju skijanje postaje sjećanje na

prošlost, potreba sadašnjosti i vjera u budućnost, nastavljam aktivnost kao sportski radnik, koju praktično u ovom klubu ne želim prekidati.

– Koristeći povoljne društvene uslove, skijanje na Palama postaje sport broj jedan. U ovom periodu osnovno težište je masovnost, afirmacija zimskih sportova u školi i radničko-sportskim igrama. Smučarski klub, praktično, postaje pokretač inicijativa za razvoj ostalih sportova na Palama.

– U istoriji kluba ostaće kao najznačajnije – njegovanje drugarstva među aktivistima i smučarima, brige o školi, radnom mjestu i porodici. Klub postaje stjecište pionira, omladine, sportista i roditelja. Ovaj period karakteriše naročito dostignuće kvaliteta u daljinskom trčanju, koje postaje stremljenje ka vrhunskom kvalitetu, a ujedno se razmišlja o biatlonu kao kvalitetu budućnosti. Uporedo sa sportskom aktivnošću, a zahvaljujući radnim ljudima »Šipada« i »Upija«, Klub dobija društvene prostorije bez kojih se ne bi mogao zamisliti organizovan rad »Romanije«.

– Smučarski klub postiže punu afirmaciju jer ga udruženi rad prihvata kao svoj doprinos u razvoju duhovne i fizičke ličnosti mladog čovjeka. Ova aktivnost kluba postaje toliko značajna da se afirmacija opštine Pale u Jugoslaviji trajno osjeća na razvoju zimskih sportova.

– Tokom uspješne sportske i društvene akcije, u Klubu se

Prijatelji i rivali: smučari »Romanije« i »Saraјеva«

Smučari »Romanije« na izletu na Jahorini 1953. godine

okuplja grupa aktivista, pobornika skijanja, smučarskih sudija i trenera; to je više nego sam sport, to je nastavljanje njegovanja bratstva i jedinstva i vaspitanja mladih na tekovinama naše revolucije. U ovom periodu počinje da se

razvija značajna saradnja sa Opštinskim i Gradskim štabom teritorijalne odbrane na planu patrolnih takmičenja u povodu istorijskih jubileja naše revolucije. (Monolog Nikole Markovića)

Ime za sve asove

Razgovarajući, za ovu knjigu, sa istaknutim smučarima poslijeratnog perioda, gotovo svi su isticali jedno ime: Zdravko Mićović! Bio je predsjednik »Romanije« u periodu 1955–1962. godina. Ovaj istinski zaljubljenik u smučanje dao je ogroman doprinos razvoju smučarstva u Bosni i Hercegovini. Kao zaslužan entuzijasta izabran je i za doživotnog počasnog predsjednika »Romanije«. U vremenu kad je po dužnosti otišao u Beograd, srcem je ostao na Palama, gdje često dolazi da provede slobodne trenutke s prijateljima, drugovima, sportistima, onim koji su pobjeđivali u vrijeme dok je on vodio »Romaniju« i onim mladim koji su naslijedili te asove.

Zdravko Mićović ljubazno se odazvao mojoj molbi da priča o »Romaniji«, o smučarstvu ovog kraja. Došao je iz Beograda, po dogovoru, razgovarali smo na Palama, on je strpljenjem mladića govorio o vremenu dok je vodio »Romaniju«. Sjećao se tih lijepih godina, njegovog sportskog djelovanja, sjećao se pobjeda paljanskih smučara, sjećao se rasta »Romanije«, sjećao se i teškoća s kojima se klub suočavao, ali iz kojih je izlazio jači. I dok je pričao o tim trenucima, na njegovom licu primjećivalo se zadovoljstvo, mladalački zanos.

– Pedesetih godina bio sam u upravi Sarajevskog smučarskog

kluba – pričao mi je Mićović. Tih godina postojalo je rivalstvo između ovog kluba i »Romanije« iako su smučari iz Sarajeva imali bolje uslove za rad, imali su veća materijalna sredstva, bolji stručni rad. Sjećam se da je postojala ideja da se »Romanija« priključi Sarajevskom smučarskom klubu i da bude njegova sekcija. Ta ideja nije realizovana, već je odlučeno da se paljanskom smučanju pomogne.

Ta pomoć ogledala se i u organizacionom pogledu. Zdravko Mićović došao je na Pale i postao član uprave »Romanije« da bi 1955. postao i njen predsjednik.

– U ulozi predsjednika »Romanije« naslijedio sam Pericu Ilića, inače vrijednog sportskog radnika. Sekretar kluba bio je Vojo Blagojević, koji je davao svoj maksimalni doprinos podizanju paljanskog smučanja. Klub je bio totalno siromašan u materijalnom i stručnom smislu. Željeli smo da

damo impuls »Romaniji«, tih godina dovodili smo sarajevske smučare da se pripremaju na Palama da bi naši takmičari od njih učili. Tako su na Pale dolazili Hamdo Zejčinović, Rajko Tepavčević, Safet Jažić... Dobijali smo pomoć od radnih organizacija na Palama, od Armije, naroda...

– Interesovanje za smučanje bilo je veliko, naročito za klasične discipline. Daljinsko trčanje bilo je sve popularnije među paljanskom omladinom. I alpske discipline postaju omiljene, ali za njih nismo imali tada naročite mogućnosti. Entuzijazam među omladinom bio je izvanredan; na Barama smo napravili i malu improvizovanu skakaonicu. S kakvom smo opremom u to vrijeme raspolagali, ne treba da posebno ističem. Sve se, uglavnom, svodilo na drvene skije koje smo vezali kajiševima, cipele su bile vojničke, štapovi od ljeskovog drveta.

U to vrijeme vodeći smučari na Palama bili su Veljko Cvjetković, Slobodan Kureš, Momčilo Lučić... Pristizala je i nova generacija (juniori) Kosta Vladičić, Remzo Spahić, Ranko Jugović... Remzo i Ranko, kao talentovani trkači, uključeni su i u atletiku. Trenirali su više, postali su asovi u smučarstvu i atletici.

– Naročito značajan trenutak za razvoj smučanja na Palama bio je kad smo od Armije dobili pomoć – 200 pari skija! Bila je to velika pomoć za nas, mladići i djevojke koji su dobili skije imali su dodatni motiv da na takmičenjima postignu uspjehe. Taj impuls pokreće smučanje na Palama, pokrenuta je inicijativa i za formiranje ekipe u alpskim disciplinama.

– Pokrenuta je inicijativa – sjećao se Mićović – da se klubovi na takmičenjima ekipno boduju; smučari »Romanije« na republičkim takmičenjima postižu dobre

rezultate. Naš klub pojačan je ženskom ekipom u kojoj su bile: Mira Lučić, Zora Arnaut, Nevenka Kovačević, tu su i alpinci – Miladin Golijanin, Stevica Đokanović, Petko Nešković, Mile Petrović, braća Granzov... Godine su prolazile, »Romanija« je rasla, stizali su novi trkači – Pero Jančković, Slaviša Vuković, Čedo Lučić... Na državnom prvenstvu »Romanija« zauzima dobar plasman, trojica naših takmičara plasirala su se među prvih deset! To je bio izvanredan uspjeh u to vrijeme.

Uspostavljena je i tijesna saradnja sa Osnovnom školom na Palama, direktor škole Vlado Kaluđerović imao je dosta razumijevanja prema sportistima. Škola je nabavila 30 pari skija i 30 pari cipela, smučanje postaje sve prisutnije u vannastavnim aktivnostima, djeca se okupljaju oko nastavnika fizičke kulture koji su im bili i prvi treneri.

– Iz te generacije školske djece iznikli su novi asovi – Radivoje Granzov, Branko Čečar, Milanka Kablar, sestre Mira i Novka Jasić, Ajdin Pašović... Počinju i prva takmičenja u biatlonu na kojima nastupaju naši smučari, rivalstvo sa smučarima iz Sarajeva se proširuje. To rivalstvo bilo je protkano drugarstvom. Sjećam se jednog takmičenja na Igmanu kada je Kosta Vladičić toliko razmišljao o duelu sa Safetom Jažićem da je i u snu govorio: »Safete, pobijediću te!« Baš u toj trci Kosta je uspio da osvoji prvo mjesto. Bilo je to 1963. godine. Bilo je to vrijeme kada smo na takmičenja putovali najjeftinijim prevozom, kad su se prvenstva održavala na Jahorini, naši smučari su tamo odlazili pješke. Volio sam mnogo te momke i djevojke, dešavalo se da za njihov nastup dam cijelu platu. Takvih primjera bilo je dosta.

Bilo je, zaista, lijepih primjera poštovanja i među pionirima. Tako su pioniri »Romanije« otišli pješke na jedno takmičenje na Trebeviću. Oni su »pobjegli« od kuće samo da bi nastupili.

Uspjesi »Romanije« postaju sve veći, ona (godine) zauzima treće mjesto u Jugoslaviji!

Aktivisti »Romanije« na prijedlog Zdravke Mićovića pokreću ideju za organizovanje (godine) »Čičinog memorijala«, takmičenja koje se tradicionalno održava na Sokocu. Na tom takmičenju smučari »Romanije« stalno nastupaju i postižu izvanredne rezultate.

Detalj sa smučarskih terena

(Pale, 14. decembra 1942.)

Vezalo nas drugarstvo

Marinko - Braco Mihojević bio je sekretar »Romanije« od 1965. do 1970. godine. Funkciju je obavljao amaterski, ali je sve obaveze shvaćao superprofesionalno i ugrađivao dio sebe u razvoj kluba koji je stigao u jugoslovenski vrh (klasične discipline). O »Romaniji« tog vremena, o onom lijepom i teškoćama koje su pratile klub, Mihojević priča:

- U to vrijeme imali smo ekipu za klasične i alpske discipline. Više uspjeha postizali smo u klasičnim disciplinama gdje su nam glavni konkurenti bili smučari Sarajeva; gotovo svake godine smo se borili za ekipnog prvaka Bosne i Hercegovine, bodovi su se sabirali u obje konkurencije pa ko sakupi više poena dobija epitet najboljeg.

- Sarajevski smučarski klub imao je brojniju ekipu u alpskim disciplinama i tu su često hvatali prednost. Naš rival imao je više mogućnosti, imao je bolji stručni kadar, mi smo te hendikepe nadoknađivali voljom i željom za uspjehom. Na Palama je u to vrijeme trčanje bilo najpopularnija disciplina, klasične discipline su jeftinije, pa je i to jedan od razloga što su ga djeca rađe prihvatila.

- Šta nas je tako dugo održalo u vrhu bosanskohercegovačkog smučanja? Održalo nas je, prije svega, drugarstvo i ljubav prema sportu; nisu nas mogle pokolebati teškoće, uvijek smo išli naprijed. Sjećam se jednog republičkog takmičenja u Travniku kada smo imali 15 pari skija, a 45 takmičara; morali smo praviti raspored kada će ko nastupiti (kad startuju pojedine kategorije). Dešavalo se da djevojke prve startuju i potroše svu mazu, a onda muška ekipa vozi »na snagu«!

- Učestvovali smo na svim memorijalnim takmičenjima iako nismo imali dovoljno sredstava; naročito smo nastojali da ne propustimo nastupe u Sloveniji, vezao nas je veliki rivalitet sa njihovim takmičarima, a imali smo šta od njih i da naučimo. Dobijali smo pomoć od šumarstva i prerade drveta s Pala, pomagali su nam i privatnici... Sjećam se da je jednom mesar Rade Dimić donio novac da bi pomogao smučarima da odu na takmičenje, a upravnik uspinjače na Jahorini Cvijan Golijanin puštao nas je bez karata da bismo trenirali. I on je zaslužan za uspjehe »Romanije« i za naš

prodor u vrh jugoslovenskog smučarstva.

- Zbog postignutih rezultata, godine 1969. dobili smo pismo iz Austrije od njihove poznate firme sportske opreme »Tirol« koja je ponudila pomoć našem klubu. Dobili smo sportsku opremu od te firme, ali važnije od toga je saznanje da se još tada znalo za »Romaniju« i van naših granica.

- Upravnik hotela »Partizan« na Jahorini Pajo Đokanović pomogao nam je maksimalno što se smještaja i ishrane tiče. Imala je »Romanija« Voju Blagojevića, velikog sportskog entuzijasta. Sve svoje slobodno vrijeme posvećivao je klubu, za svoj novac kupovao je opremu smučarima, doprinoseći maksimalno našim rezultatima. On je među takmičarima uživao veliki ugled; on je u »Romaniju« doveo veliki broj mladih koji su voljeli smučanje. Iako Vo-

jo Blagojević danas ne radi aktivno u klubu, znam sigurno da je ostao prijatelj naših smučara i da ih bodri na takmičenjima na koja odlazi sa dosta radosti. Govorim o tim ljudima jer i oni su dio istorije smučanja na Palama, i oni su doprinijeli da naš klub tako visoko uzraste.

- Sjećam se da smo dugo vremena vozili obične skije, a naši konkurenti iz Sarajeva imali su moderne »metalke«! Alpinci su išli uglavnom na Jahorinu pješice da se takmiče. Skupljali smo novac za skije i 1957. kupili šest novih pari - modernih skija.

- U to vrijeme nismo imali trenere, svako je za sebe trenirao, uglavnom pred takmičenja. Vježbali su naši skijaši uglavnom poslije radnog vremena; suvog treninga nije bilo, za takav trening niko nije ni znao!

Pobjednice »Zlatne lisice« na Jahorini